

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 5Sžo/217/2015
Identifikačné číslo spisu: 1013201816
Dátum vydania rozhodnutia: 26.01.2017
Meno a priezvisko: JUDr. Milan Morava
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2017:1013201816.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Milana Moravu a členov senátu JUDr. Jarmily Urbanovej a JUDr. Petry Príbelskej PhD., v právnej veci žalobcu: PhDr. Z. O., bytom I., proti žalovanému: Okresný úrad Bratislava, odbor opravných prostriedkov, so sídlom Staromestská 6, Bratislava, za účasti: MUDr. S. E., CSc., bytom I., o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, sekcia verejnej správy, odbor všeobecnej vnútornej správy č. SVS-OVS1-2013/018028/TDL z 2. augusta 2013, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č.k. 1S 241/2013-65 z 18. júna 2015, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č.k. 1S 241/2013-65 z 18. júna 2015 p o t v r d z u j e .

Žalobcovi sa náhrada trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

1. Krajský súd v Bratislave rozsudkom č. k. 1S 241/2013-65 z 18.06.2015 podľa § 250j ods. 1 O.s.p. zamietol žalobu žalobcu o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, sekcia verejnej správy, odbor všeobecnej vnútornej správy č. SVS-OVS1-2013/018028/TDL z 02.08.2013, ktorým bolo zamietnuté odvolanie žalobcu a potvrdené rozhodnutie Obvodného úradu Bratislava, odbor všeobecnej vnútornej správy č. ObU-BA-OVVS3-2013/02122 Pr-1520/1-2012-KN/V76, ObU-BA-OVVS3-2013/02123 Pr-1521/I-2012-KN/V76 z 02.04.2013. O náhrade trov konania rozhodol krajský súd s poukazom na § 250k ods. 1 O.s.p. tak, že v konaní neúspešnému žalobcovi náhradu trov konania nepriznal. Krajský súd žalobcom uplatnený nárok na zaplatenie nemajetkovej ujmy v sume 7 000,- € vylúčil podľa § 112 ods. 2 O.s.p. a § 244 a nasl. O.s.p. na samostatné konanie.

2. Rozhodnutím Obvodného úradu Bratislava, odbor všeobecnej vnútornej správy č. ObU-BA-OVVS3-2013/02122 Pr-1520/1-2012-KN/V76, ObU-BA-OVVS3-2013/02123 Pr-1521/I-2012-KN/V76 z 02.04.2013 bolo podľa § 76 ods. 1 písm. c/ zákona o priestupkoch zastavené konanie o priestupku proti občianskemu spolunažívaniu podľa § 49 ods. 1 písm. d/ zákona o priestupkoch, ktorého sa mal dopustiť obvinený MUDr. S. E., CSc. tým, že dňa 17.02.2012 v čase asi o 14.00 hodine v I. sa mal zaháňať na

žalobcu francúzskym kľúčom a vyhrážať sa mu, že ho zmrzačí, čím sa mu mal vyhrážať ujmou na zdraví. Spáchanie skutku, o ktorom sa konalo, nebolo obvinenému z priestupku preukázané. Uvedeným rozhodnutím bolo podľa § 76 ods. 1 písm. c/ zákona o priestupkoch zastavené aj konanie o priestupku proti občianskemu spolunažívaniu podľa § 49 ods. 1 písm. a/ zákona o priestupkoch, ktorého sa mal dopustiť obvinený MUDr. S. E., CSc. tým, že dňa 17.02.2012 v čase asi o 16.25 hodine v I. mal žalobcu urážať nadávkami na celú ulicu, čím mu mal spôsobiť urážku na cti. Spáchanie skutku, o ktorom sa konalo, nebolo obvinenému z priestupku preukázané. Žalobcovi bola zároveň podľa § 79 ods. 1 zákona o priestupkoch v spojení s vyhláškou Ministerstva vnútra Slovenskej republiky č. 411/2006 Z.z. uložená povinnosť uhradiť trovy konania v sume 16,- €.

3. Krajský súd mal z obsahu administratívneho spisu za preukázané, že žalobca podal na Okresné riaditeľstvo Policajného zboru Bratislava I oznámenie vo veci podozrenia z priestupkov proti občianskemu spolunažívaniu podľa § 49 ods. 1 písm. a/ a d/ zákona o priestupkoch, ktorých sa mal proti nemu dopustiť MUDr. S. E., CSc.

4. Žalobca v uvedenej veci v konaní pred správny orgánom uviedol, že dňa 17.12.2012 pred 14.00 hod. zaparkoval vozidlo značky Renault Fluence medzi dve garáže, ktoré patria pánovi E.. Ten sa na neho vyrútil s francúzskym kľúčom v ruke, zaháňal sa ním na žalobcu a vyhrážal sa mu. Vyzval ho, aby vozidlo zaparkoval na iné miesto, urážal ho oplzlými výrazmi, kričal, že žalobca porušil zákon o cestnej premávke a že pred jeho domom nemá čo parkovať. Nakoľko na ulici nebolo kde zaparkovať, žalobca nechal vozidlo pred domom na ulici I.. Keď sa o dve hodiny vrátil k vozidlu už tam nebolo. Pán E. ho nechal odťahovať odťahovou službou. V čase, keď prišiel na miesto bol pán E. na balkóne svojho domu a začal žalobcu urážať vulgárnymi nadávkami na celú ulicu. Uvedené žalobca zaznamenal na mobilný telefón, na čo pána E. upozornil. V tom čase sa na mieste incidentu nenachádzala žiadna iná osoba.

5. MUDr. S. E., CSc. sa ako obvinený z priestupku v konaní pred správny orgánom vyjadril, že v uvedený deň žalobca zaparkoval svoje vozidlo medzi dve jeho garáže tak, že čiastočne blokoval vchod, kde sa nachádzajú smeti, elektrina a vchod do domu. Žalobcovi povedal, nech si vozidlo zaparkuje na iné miesto, inak ho dá odťahovať. Medzi ním a žalobcom došlo k určitej výmene názorov. Že by žalobcovi nadával si nepamätá. V čase incidentu bol v garáži a v ruke držal nejaké náradie, ale nikdy na žalobcu nezaútočil a ani sa žalobcovi nevyhrážal. Išlo len o gestikuláciu. Nesúhlasil s tým, aby bola nahrávka, ktorú zhotovil žalobca v rozpore so zákonom, použitá ako dôkaz v konaní.

6. Na základe vykonaného dokazovania správny orgán prvého stupňa konanie o priestupkoch zastavil podľa § 76 ods. 1 písm. c/ zákona o priestupkoch, pretože obvinenému z priestupku nebolo spáchanie priestupkov preukázané. Správny orgán prihliadol na zásadu in dubio, pro reo (v pochybnostiach v prospech obvineného), pretože vo výpovediach obvineného z priestupku a žalobcu boli také rozpory, ktoré sa nepodarilo odstrániť ani samotným prejednávaním priestupku, neboli zistení žiadni svedkovia a videonahrávka žalobcu bola získaná v rozpore so zákonom a preto ju nebolo možné v priestupkovom konaní použiť ako dôkaz.

7. Krajský súd po oboznámení sa s administratívnym spisom dospel k rovnakému záveru, že spáchanie skutkov, ktoré sa obvinenému z priestupku kládli za vinu nebolo v priestupkovom konaní preukázané. Pri zisťovaní stavu vecí správny orgán nezistil skutočnosti, ktoré by jednoznačne potvrdili tvrdenie žalobcu, že obvinený spáchal skutok tak, ako to uviedol žalobca vo svojom oznámení na prejednanie priestupku. Tým, že pri incidente neboli prítomní okrem obvineného z priestupku a žalobcu žiadni svedkovia, sa správny orgán dostal do dôkaznej núdze. Na základe výpovedí žalobcu a obvineného z priestupku dospel správny orgán k správny záveru, že existujú pochybnosti o tom, či sa obvinený z priestupku skutočne dopustil konania, ktoré sa mu kladie za vinu. Ak vina obvineného z priestupku nie je spoľahlivo preukázaná, je nevyhnutné v prípade pochybností rozhodnúť v prospech obvineného, k čomu vzhľadom na zistenia prvostupňového správneho orgánu došlo.

8. Žalobca tvrdil, že z incidentu vyhotovil mobilným telefónom nahrávku. Krajský súd v tejto súvislosti konštatoval, že akýkoľvek zvukový alebo obrazovo-zvukový záznam vyhotovený bez súhlasu

nahrávaného je zaťažený porušením osobnostných práv dotknutej osoby. Podozrenie z nezákonného konania obvineného z priestupku nie je možné preukazovať dôkazom získaným z iného nezákonného konania. Preto správny orgán pri rozhodovaní o skutku, ktorého sa mal dopustiť obvinený z priestupku a ublížiť ním na cti žalobcovi, podľa názoru krajského súdu správne vyhodnotil nahrávku žalobcu vyhotovenú bez súhlasu obvineného z priestupku ako dôkaz nepoužiteľný v konaní, ktorý bol získaný v rozpore so zákonom.

9. Proti rozsudku krajského súdu podal žalobca včas odvolanie. V dôvodoch odvolania uviedol, že krajský súd nedostatočne zistil skutkový stav veci a vec nesprávne právne posúdil. Namietol, že vo svojom oznámení o spáchaní priestupku žiadal aj prešetrenie nepravdivého obvinenia žalobcu z priestupku, navádzanie policajného príslušníka obvineným z priestupku na nezákonné odtiahnutie žalobcovho automobilu, vykonávaných schválností a hrubého správania sa obvineným voči žalobcovi. Správny orgán rozhodol len o jednom skutku, a to o zaháňaní sa francúzskym kľúčom a vyhrážaní sa žalobcovi obvineným z priestupku, že ho zmrzačí. Podľa žalobcu obvinený z priestupku uvedený priestupok spáchal, o čom niet pochýb vzhľadom na žalobcom predložený dôkaz - nahrávku. Obvinený z priestupku vedel, že ho žalobca nahráva na mobilný telefón a toto nahrávanie odsúhlasil slovami „len si nahraj koľko chceš“. Z uvedeného dôvodu nejde o dôkaz získaný nezákonným spôsobom. Použitie zásady in dubio pro reo zo strany správneho orgánu je preto podľa žalobcu v tomto prípade neopodstatnené a účelové.

10. Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok krajského súdu ako vecne správny potvrdil. Nahrávka predložená žalobcom v konaní pred správnym orgánom bola vytvorená bez súhlasu nahrávaného a preto je zaťažená porušením jeho osobnostných práv. Za súhlas s vytvorením takejto nahrávky nemožno považovať ani prípadné vyjadrenie nahrávanej osoby v zmysle „tak si nahraj koľko chceš“ už počas samotnej realizácie nahrávky. Vzhľadom na jednoznačne vyjadrený nesúhlas obvineného z priestupku s použitím nahrávky počas konania o priestupku nebolo možné túto nahrávku ako dôkaz v konaní o priestupku použiť. V konaní o priestupku tak vznikla situácia, že neboli zistené žiadne skutočnosti, okrem samotných protichodných výpovedí žalobcu a obvineného z priestupku, čím sa správny orgán dostal do dôkaznej núdze. Správny orgán preto správne a nevyhnutne dospel k záveru, že protiprávne konanie nebolo obvinenému z priestupku preukázané. Správny orgán nemal inú možnosť ako toto konanie podľa § 76 ods. 1 písm. c/ zákona o priestupkoch zastaviť.

11. Pribratý účastník vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu uviedol, že napadnutý rozsudok považuje za správny. Skutok, ktorý sa mu v priestupkovom konaní kládol za vinu sa nestal. Na nahrávanie nedal žalobcovi súhlas a preto nahrávka žalobcu je nezákonne získaným dôkazom, ktorý nemôže byť v konaní použitý.

12. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p.), preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v medziach podaného odvolania (§ 212 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p.), odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 veta prvá O.s.p.), keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk <. (§ 156 ods. 1 a ods. 3 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2 O.s.p.) a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nie je možné priznať úspech.

13. Podľa § 491 ods. 1 zákona č. 162/2015 Z.z. Správneho súdneho poriadku (ďalej len „S.s.p.“), ak nie je ďalej ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté podľa piatej časti O.s.p. pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

14. Podľa § 492 ods. 2 S.s.p. odvolacie konania podľa piatej časti O.s.p. začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona sa dokončia podľa doterajších predpisov.

15. V správnom súdnictve preskúmajú súde na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť postupu a rozhodnutí orgánov verejnej správy, ktorými sa zakladajú, menia alebo zrušujú

práva alebo povinnosti fyzických alebo právnických osôb, ako aj rozhodnutí, ktorými práva a právom chránené záujmy týchto osôb môžu byť priamo dotknuté (§ 244 ods. 1, 2 O.s.p.).

16. Podstatou správneho súdnictva je ochrana práv občanov a právnických osôb, o ktorých sa rozhodovalo v správnom konaní; ide o právny inštitút, ktorý umožňuje, aby sa každá osoba, ktorá sa cíti byť rozhodnutím, či postupom orgánu verejnej správy poškodená, dovolala súdu, ako nezávislého orgánu a vyvolala tak konanie, v ktorom správny orgán už nebude mať autoritatívne postavenie, ale bude účastníkom konania s rovnakými právami ako ten o koho práva v konaní ide. V prípadoch, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postup, sa postupuje podľa ustanovení druhej hlavy piatej časti O.s.p. (§ 247 ods. 1 O.s.p.).

17. Podľa § 219 ods. 1 O.s.p. odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

18. Podľa § 219 ods. 2 O.s.p. ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

19. Odvolací súd prvostupňový rozsudok podľa § 219 ods. 1 a 2 O.s.p. ako vecne správny potvrdil a súčasne odkazuje na jeho podrobné dôvody vo vzťahu ku všetkým dôvodom podaného odvolania, s ktorými sa krajský súd náležite po stránke skutkovej aj právnej vysporiadal.

20. Podľa § 219 ods. 2 O.s.p. odvolací súd len dopĺňa dôvody prvostupňového rozsudku nasledovne:

21. Vychádzajúc zo žaloby a pripojeného spisového materiálu mal odvolací súd za preukázané, že žalobca sa domáhal preskúmania rozhodnutia Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, sekcia verejnej správy, odbor všeobecnej vnútornej správy č. SVS-OVS1-2013/018028/TDL z 02.08.2013, ktorým ako odvolací orgán podľa § 4 ods. 4 zákona č. 515/2003 Z.z. o krajských úradoch a obvodných úradoch v spojení s § 58 ods. 1 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní postupom podľa § 59 ods. 2 správneho poriadku potvrdilo rozhodnutie Obvodného úradu Bratislava, odbor všeobecnej vnútornej správy č. ObU-BA-OVVS3-2013/02122 Pr-1520/1-2012-KN/V76, ObU-BA-OVVS3-2013/02123 Pr-1521/1-2012-KN/V76 z 02.04.2013.

22. Nakoľko dňa 01.10.2013 nadobudol účinnosť zákon č. 180/2013 Z.z. o organizácii miestnej štátnej správy a o zmene a doplnení niektorých zákonov, ktorý upravil pôsobnosť okresných úradov, bolo potrebné tieto zmeny zohľadniť aj v súvislosti s označením žalovaného v predmetnom konaní. Zákom č. 180/2013 Z.z. o organizácii miestnej štátnej správy bol zrušený zákon č. 515/2003 Z.z. o krajských úradoch a obvodných úradoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení nálezů Ústavného súdu Slovenskej republiky č. 263/2006 Z.z., zákona č. 254/2007 Z.z., zákona č. 102/2010 Z.z. a zákona č. 345/2012 Z.z.

23. Podľa § 4 ods. 2 písm. b/ zákona č. 180/2013 Z.z. okresný úrad v sídle kraja vykonáva v druhom stupni štátnu správu vo veciach, v ktorých v správnom konaní v prvom stupni rozhoduje okresný úrad, ktorý má sídlo v jeho územnom obvode, ak osobitný zákon neustanovuje inak; ak v prvom stupni rozhoduje len okresný úrad v sídle kraja, vykonáva v druhom stupni štátnu správu okresný úrad v sídle kraja, ak tak ustanovuje osobitný zákon.

24. Podľa § 9 ods. 1 zákona č. 180/2013 Z.z. obvodné úrady zriadené podľa predpisov účinných do 30. septembra 2013 sú okresné úrady podľa tohto zákona. Pretože Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, sekcia verejnej správy, odbor všeobecnej vnútornej správy nie je od 01.10.2013 druhostupňovým správnym orgánom príslušným na ďalšie konanie v predmetnej veci, v konaní na strane žalovaného vystupoval Okresný úrad Bratislava.

25. Medzi účastníkmi bolo sporné, či správny orgán postupoval správne, keď v danej veci použil zásadu *in dubio pro reo*, neprihliadol na nahrávku žalobcu s odôvodnením, že ide o nezákonne získaný dôkaz a následne rozhodol, že priestupkové konanie je potrebné zastaviť podľa § 76 ods. 1 písm. c/ zákona o priestupkoch, pretože spáchanie skutkov, o ktorých sa konalo, nebolo obvinenému z priestupkov preukázané.

26. Slovenská republika je viazaná Dohovorom o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „Dohovor“), to znamená, že v Slovenskej republike má každá fyzická a právnická osoba zaručené právo na spravodlivý proces v zmysle čl. 6 Dohovoru. Súčasťou práva na spravodlivý proces je právo na spravodlivé súdne konanie, ktoré subsumuje základné súdno-procesné princípy. Tieto princípy sa vzťahujú aj na konanie správne. Princípmi spravodlivého súdneho konania sú najmä princíp „rovnosti zbraní“, „kontradiktórnosť súdneho konania“, „právo osobnej prítomnosti na konaní“ a „zákaz diskriminácie vlastnej osoby“.

27. Uvedené princípy sú aj súčasťou zákonnej úpravy priestupkového konania, ktorá je obsiahnutá v zákone o priestupkoch a subsidiárne v zákone č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej len „správny poriadok“). Správne orgány musia v konaní a pri rozhodovaní dodržiavať najmä základné zásady správneho konania (§ 3 správneho poriadku), ustanovenie správneho poriadku týkajúce sa zisťovania podkladov pre rozhodnutie (§ 32 a nasl. správneho poriadku), ako aj ustanovenia správneho poriadku zakotvujúce finálne štádium správneho konania, t.j. vydanie rozhodnutia (§ 46 a nasl. správneho poriadku).

28. V ustanovení § 3 správneho poriadku sú zakotvené základné zásady správneho konania. Jednou z nich je zásada zákonnosti (§ 3 ods. 1). Z uvedenej zásady vyplýva, že správne orgány sú v konaní a pri rozhodovaní povinné postupovať v súlade s Ústavou SR, zákonmi a ostatnými právnymi predpismi. V neposlednom rade sú povinné prihliadať aj na obsah medzinárodných zmlúv, ktoré v súlade s čl. 7 Ústavy SR majú prednosť pred zákonmi.

29. Ďalšou základnou zásadou správneho konania je zásada materiálnej pravdy, na základe ktorej rozhodnutie správnych orgánov musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného skutkového stavu veci. Táto zásada je zakotvená nielen v § 3 ods. 4 správneho poriadku, ale je premietnutá aj v jeho ďalších ustanoveniach (§ 32 ods. 1, § 46, § 47 ods. 3). Z obsahu predmetnej zásady vyplýva, že správny orgán je povinný vykonávať dokazovanie tak, aby boli náležite objasnené všetky rozhodujúce okolnosti dôležité pre posúdenie veci (úplnosť zistenia). Správny orgán musí zabezpečiť, aby skutkové zistenia, ktoré vyplývajú z vykonaného dokazovania čo najviac zodpovedali skutočnosti (presnosť zistenia).

30. Podľa § 47 ods. 3 správneho poriadku v odôvodnení rozhodnutia správny orgán uvedie, ktoré skutočnosti boli podkladom na rozhodnutie, akými úvahami bol vedený pri hodnotení dôkazov, ako použil správnu úvahu pri použití právnych predpisov, na základe ktorých rozhodoval a ako sa vyrovnal s návrhmi a námietkami účastníkov konania a s ich vyjadreniami k podkladom rozhodnutia.

31. Zákon o priestupkoch v ustanovení § 73 ods. 2 zakotvuje základné procesné práva a povinnosti obvineného z priestupku. V porovnaní so všeobecným súdnym konaním, ktoré je upravené v správnom poriadku, poskytuje obvinenému z priestupku širší okruh procesných práv. Predovšetkým ustanovuje zásadu prezumpcie neviny obvineného z priestupku. Obvinený z priestupku má právo vyjadriť sa ku všetkým skutočnostiam, ktoré sa mu kladú za vinu ako aj k dôkazom, uplatňovať skutočnosti a dôkazy na svoju obhajobu, podávať návrhy a opravné prostriedky. K výpovedi ani k priznaniu nemôže byť donucovaný. Realizácia zásady prezumpcie neviny znamená, že správny orgán je povinný dokázať vinu obvineného z priestupku a ak sú o nej pochybnosti, musí rozhodnúť v prospech obvineného z priestupku (*in dubio pro reo*).

32. Súd sa pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu v konkrétnej právnej veci v zásade obmedzí na otázku, či vykonané dôkazy, z ktorých správny orgán vychádzal, nie sú pochybné, najmä kvôli prameňu, z ktorých pochádzajú alebo pre porušenie niektorej procesnej zásady správneho konania a ďalej na otázku, či vykonané dôkazy logicky robia vôbec možným skutkový záver,

ku ktorému správny orgán dospel.

33. Podľa § 11 a § 12 ods. 1 Občianskeho zákonníka fyzická osoba má právo na ochranu svojej osobnosti, najmä života a zdravia, občianskej cti a ľudskej dôstojnosti, ako aj súkromia, svojho mena a prejavov osobnej povahy. Písomnosti osobnej povahy, podobizne, obrazové snímky a obrazové a zvukové záznamy týkajúce sa fyzickej osoby alebo jej prejavov osobnej povahy sa smú vyhotoviť alebo použiť len s jej privolením.

34. Z výkladu týchto ustanovení je zrejmé, že vyhotovovať fotografie či nahrávky (zvukové alebo obrazové) je možné len so súhlasom nahrávanej osoby. Rovnako aj ich následné použitie je podmienené súhlasom nahrávanej osoby.

35. Správny orgán pri hodnotení dôkazov po stránke ich zákonnosti skúma, či dôkazy boli získané (zadovážené) spôsobom zodpovedajúcim zákonu, alebo či v tomto smere vykazujú vady (či ide o dôkazy zákonné alebo nezákonné). K dôkazom, ktoré boli získané (zadovážené) v rozpore so všeobecne záväznými právnymi predpismi, správny orgán neprihliadne. Opačný postup by mal za následok, že porušenie všeobecne záväzného právneho predpisu by bolo premietnuté do skutkového stavu zisteného správnym orgánom, a tým aj do rozhodnutia vydaného na jeho základe. Prihliadnutím na nezákonné dôkazy (tým, že by o nich oprel svoje skutkové zistenia) by tak správny orgán zaťažil konanie vadou, ktorá by mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

36. Zákon pripúšťa každý prostriedok, ktorý je nositeľom informácie dôležitej pre rozhodnutie vo veci, s výnimkou takých prostriedkov, ktoré neboli získané zákonom predpísaným alebo dovoleným spôsobom.

37. Odvolací súd konštatuje, že v tomto prípade bola nahrávka vyhotovená žalobcom bez súhlasu obvineného z priestupku. Za súhlas s vyhotovením takejto nahrávky nemožno považovať ani prípadné, žalobcom tvrdené vyjadrenie nahrávanej osoby (obvineného z priestupku) v zmysle „tak si nahraj koľko chceš“, vyslovené až počas samotnej realizácie nahrávky. Vzhľadom na jednoznačne vyjadrený nesúhlas obvineného z priestupku s použitím nahrávky počas konania o priestupku nebolo možné túto nahrávku ako dôkaz v konaní o priestupku použiť a správny orgán postupoval správne, keď na nahrávku predloženú žalobcom v priestupkovom konaní ako na nezákonný dôkaz neprihliadol.

38. Na objasnenie a sankcionovanie priestupku musia byť obligatórne naplnené a zistené všetky znaky skutkovej podstaty priestupku - subjekt, subjektívna stránka, objekt a objektívna stránka (kumulatívne). V prípade, že by čo i len jeden znak skutkovej podstaty nebol objasnený, nemožno hovoriť o priestupku. Ak pri niektorej časti skutkovej podstaty existujú pochybnosti o jej existencii a nebola preukázaná nado všetku pochybnosť, uplatní sa zásada in dubio pro reo (v pochybnostiach v prospech obvineného).

39. Zásada in dubio pro reo predstavuje povinnosť správneho orgánu rozhodovať v prospech obvineného z priestupku, pokiaľ o jeho vine existujú pochybnosti, ktoré nie je možné odstrániť.

40. Odvolací súd konštatuje, že pri zisťovaní stavu veci správny orgán nezistil také skutočnosti, ktoré by jednoznačne potvrdili tvrdenie žalobcu, že obvinený spáchal skutky, ktoré sa mu kládli za vinu. Tým, že nahrávka žalobcu bola správnym orgánom správne vyhodnotená ako nezákonný dôkaz, na ktorý nebolo možné z uvedeného dôvodu prihliadnuť a pri incidente neboli prítomní okrem žalobcu a obvineného z priestupku žiadni svedkovia sa správny orgán dostal do dôkaznej núdze. Na základe protichodných výpovedí žalobcu a obvineného z priestupku dospel správny orgán k správnej závere, že existujú pochybnosti o tom, či sa obvinený z priestupku skutočne dopustil konaní, ktoré sa mu kládli za vinu. Žalobca iné dôkazy v priestupkovom konaní na podporu svojich tvrdení nenavrhol.

41. Z obsahu administratívneho spisu vyplýva, že správny orgán predmetnej veci vykonal dokazovanie v potrebnom rozsahu. Vykonalé dokazovanie podľa odvolacieho súdu dostatočne odôvodňuje záver, že konanie o priestupkoch podľa § 49 ods. 1 písm. a/ a d/ zákona o priestupkoch bolo potrebné zastaviť podľa § 76 ods. 1 písm. c/ zákona o priestupkoch, pretože spáchanie skutku, o ktorom sa konalo,

nebolo obvinenému z priestupku preukázané.

42. Rozhodnutia správnych orgánov nie sú v rozpore s obsahom administratívneho spisu, zistenie skutkového stavu bolo dostatočné na posúdenie veci a obsahovalo dostatok dôvodov, ktoré sa opierajú o obsah administratívneho spisu.

43. V konaní správneho orgánu nebola zistená taká vada, ktorá by mala vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 3 O.s.p.).

44. Najvyšší súd Slovenskej republiky s poukazom na vyššie uvedené dôvody, ako aj na všetky individuálne okolnosti daného prípadu, napadnutý rozsudok krajského súdu ako vecne správny podľa § 219 ods. 1, 2 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 prvá veta O.s.p. potvrdil.

45. O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a 250k ods. 1 O.s.p. Neúspešnému žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznal (§ 250k ods. 1 O.s.p.).

46. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.